

мата пакъ се прибра до огнището.

Минаха години. Една зима мравката за жени дъщеря си. На дойдоха сватбари. Насѣдаха на голѣма трапеза. Ядатъ, а не имъ се услажда. Нѣма кой да ги весели. Сѣтиха се за щурчето. Пратиха да го повикатъ.

— Нѣма да дойде, — помислила си мравката. — Нали го изпжихъ оттукъ, когато бѣше въ нужда!

Но щурчето, нали има добро сърдце, дойде. Цѣль день свири ситно хоро. Сватбаритѣ си изпотрошиха краката отъ скачане. Даже и старата мравка потропа.

Когато спрѣ да свири, всички се развикаха:

— Да си ни живѣ, Щурчо! Да си ни здравѣ, Свирчо!

Старата мравка се приближи до него и му каза:

— Щурче, прости ми, че те нарекохъ нѣкога Мързеланъ! Не знаехъ, че твоитѣ пѣсни сж по-сладки отъ моето житце!

Развесели се щурчето, че не е вече Мързеланъ и подхвана пѣсень още по-весела.

Оттогава щурчето стана щурче-свирче, а приказката за мързеливия щурець се разказва само отъ онѣзъ, които не обичатъ пѣснитѣ му.

Асенъ п. Василевъ

ГОСТЪ

Отзарана рано
вика бацьо съ гласъ:
— Ставай, мързелане,
гостъ дошелъ у насъ!

Скачамъ отъ кревата
неомитъ и босъ.
Да посрещна тичамъ
скжпиятъ ни гостъ!

— Е, кжде е госта,
що ми е купилъ?

— Чакай малко, Коста,
не си се измилъ!

Той навънъ сега е
съ топъль бѣль кожухъ.
— Сѣщамъ се, снѣгътъ е
вечъ пристигналъ тукъ!

Презъ стъклото съ радостъ
гледамъ азъ навънъ.
Търкамъ си очитѣ,
туй не е ли сънъ?

Бързо се обличамъ,
неомитъ и босъ.
Да посрещна тичамъ
скжпия ни гостъ!

Боянъ Балабановъ